

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **N. A.**, narozená dne x
státní příslušností x
zastoupená JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2021 č. j. CPR-31605-2/ČJ-2020-930310-V217

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-211737-16/ČJ-2020-000022-SV ze dne 14. 8. 2020. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské

unie, v délce 2 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 50 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 120 zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že se neoprávněného pobytu dopustila v důsledku tíživých okolností, neboť vzhledem ke kulturním tradicím jejího domovského státu následovala postup svého manžela, který na území také pobýval nelegálně. Vzhledem k ovlivnění manželem žalobkyně údajně nenalezla dostatek odvahy, aby řešila svoji pobytovou situaci v dřívějším termínu. Měla za to, že v jejím případě bylo řízení vedeno poměrně dlouhou dobu a intenzita jejího protiprávního jednání nebyla posouzena v kontextu plynutí času, v důsledku čehož považovala napadené rozhodnutí za nepřiměřeně tvrdé a porušující ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, protože v jejím případě by postačoval postup dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců nebo správní vyhoštění s kratší dobou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie. V závěru žalobkyně sdělila, že pochází z poměrně chudého státu, pročez ji ke spáchání posuzované protiprávnosti dovedla tíživá osobní situace, a nikoliv neúcta k místnímu právnímu řádu. Je občankou Uzbekistánu, tj. poměrně zaostalé země, která v indexu HDI (Index lidského rozvoje) drží 102. místo, zatímco Česká republika se umístila na 28. místě. Zmíněný nepoměr mezi životní úrovní zmíněných států je v běžném životě symbolizován tím, že občané Uzbekistánu nejsou schopni uživit své rodiny životem a prací v domovském státě, kde dlouhodobá minimální mzda dosahuje pouhých 5 až 10 dolarů, pročez jsou nuceni cestovat za výdělkem do cizích států. Jinými slovy, žalobkyni k neoprávněnému pobytu dohnala zoufalá osobní situace, přičemž jí již bylo dostatečným trestem, že byla zadržena policejním orgánem, a po určitou dobu omezena na osobní svobodě. V této souvislosti zmínila, že v důsledku toho, že její domovský stát vnitřně vystupuje velmi silovým stylem, tak je obecně známou skutečností, že občané Uzbekistánu mají velký respekt z policejního orgánu jako takového, což platí i ve vztahu k Policii České republiky. Právě z tohoto důvodu žalobkyně s respektem ke správnímu orgánu poskytla plnou součinnost, a dosud provedené úkony řízení pro ni byly dostatečným poučením pro to, aby se napříště vyhnula jakýmkoliv protiprávnostem.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které považoval za plně v souladu se zákonem. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním bez nařízení jednání.

6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-211737-1/ČJ-2020-000022 ze dne 14. 8. 2020, podkladové materiály č. j. KRPA-211737-4/ČJ-2020-000022-SV, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-211737-7/ČJ-2020-000022 ze dne 14. 8. 2020, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-211737-11/ČJ-2020-000022 ze dne 14. 8. 2020, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování cizince ev. č. ZS51401, informace OAMP Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 22. 5. 2020, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-211737-16/ČJ-2020-000022-SV ze dne 14. 8. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-31605-2/ČJ-2020-930310-V217 ze dne 5. 3. 2021.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 14. 8. 2020 se dostavila žalobkyně na odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR na adrese Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4, kde předložila cestovní doklad č. X bez platného víza, pročež byla následně zajištěna. Byl proveden AFIS a lustrace v dostupných evidencích, ze kterých bylo zjištěno, že žalobkyně měla POL vízum typu C s platností od 2. 11. 2016 do 1. 12. 2016 a platností 15 dnů. Dle otisku vstupního přechodového razítka žalobkyně naposledy vstoupila do schengenského prostoru dne 3. 11. 2016 a to do Polska. Dne 14. 8. 2020 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Bylo prokazatelně zjištěno, že žalobkyně na území České republiky pobývala ode dne 1. 2. 2020 do dne 14. 8. 2020 neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu.
8. Při výsledku účastníka správního řízení ze dne 14. 8. 2020 žalobkyně uvedla, že do schengenského prostoru přicestovala dne 3. 11. 2016 do Polska, poté odcestovala dne 1. 2. 2020 do České republiky a již nevycestovala, sama žalobkyně potvrdila, že v době příjezdu na území České republiky nebyla držitelkou žádného povolení k pobytu na území. Sdělila, že si je vědoma svého nelegálního pobytu na území, a že nyní dobrovolně vycestuje do vlasti. Na území společně s žalobkyní žije pouze její manžel, kterému bylo uloženo správní vyhoštění v délce 4 let. Na území České republiky se nenachází žádné další osoby, na které by měla žalobkyně příbuzenské vazby, ani osoby vůči kterým by měla vyživovací povinnost. V Uzbekistánu vlastní dům, ve vlasti jí nehrozí žádné nebezpečí a její manžel chce do země původu vycestovat společně s ní.
9. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-211737-16/ČJ-2020-000022-SV ze dne 14. 8. 2020 bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

13. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
14. Pokud jde o žalobkyní namítanou skutečnost, že byla ovlivněna jednáním svého manžela, tak Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobkyně je dospělou a plně svéprávnou osobou, která je plně odpovědná za svá rozhodnutí, vliv jejího manžela nemůže být v této situaci posouzen jako polehčující okolnost, neboť žalobkyně si byla po celou dobu vědoma svého protiprávního jednání a nečinila od roku 2016, kdy již pobývala nelegálně v Polsku, žádné kroky k tomu, aby tento stav odstranila. Soud zde dodává, že žalobkyně námitku, že by byla ovlivněna svým manželem poprvé uvedla až v žalobě a z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 14. 8. 2020 nevyplývá, že by jednání žalobkyně bylo jakkoliv ovlivněno jejím manželem. Žalobkyní namítané skutečnosti nejsou v daném případě důvodem, pro který by mělo být přijato mírnější řešení.
15. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobkyně pobývala na území neoprávněně, a to ode dne 1. 2. 2020 do dne 14. 8. 2020. Žalobkyně namítala, že jí měla být uložena povinnost opustit území České republiky podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze s tímto názorem žalobkyně nesouhlasí a má za to, že správní orgány postupovaly správně, když žalobkyni uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Podmínkou pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že cizinec na území České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Tato podmínka byla v posuzovaném případě naplněna.
16. K vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců může dojít v případě, že u cizince, který na území České republiky pobývá neoprávněně, nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně nedospěl k názoru, že by se v tomto případě jednalo o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, a uložil žalobkyni správní vyhoštění. K tomu zdejší soud poukazuje, že hodnocení podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podléhá správnímu uvážení, jak je patrné z formulace ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 7. 2020 č. j. 42 A 12/2020-31). K rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí spočívajícího na správním uvážení Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: „Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu

tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“ Soud neshledal, že by správní orgány překročily meze správního uvážení.

17. Správní orgány nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti prokazující nepřiměřený zásah. Není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobkyně nebude nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
18. V daném případě se nejedná o situaci, kdy by správní vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. Při výslechu dne 14. 8. 2020 žalobkyně sdělila, že v České republice se nenachází žádná osoba, vůči níž by měla vyživovací povinnost nebo ji měla v péči. Na území České republiky nevlastní žádný majetek, nemá zde závazky ani pohledávky, nenavázala zde žádné ekonomické, kulturní, společenské ani jiné vazby, nezapojuje se do veřejného dění. Naopak v Uzbekistánu vlastní dům, kde bude sdílet domácnost se svým manželem. Městský soud v Praze je ve shodě se správními orgány toho názoru, že správní vyhoštění žalobkyně nemá nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života, a dodává, že správní orgány se s touto otázkou ve svých rozhodnutích dostatečně zabývaly, konkrétně na str. 3 a 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí.
19. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlédly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobkyně, délkou jejího pobytu v České republice, jejím věkem, zdravotním stavem a vazbami jak k České republice, tak k její domovské zemi. V napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný souhlas se závěry správního orgánu prvního stupně. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobkyně. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje.
20. Co se týče vyměřené délky správního vyhoštění, Městský soud v Praze v první řadě připomíná, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“*

21. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobkyně. Žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho charakter, kdy žalobkyně po skončení platnosti krátkodobého schengenského víza pobývala na území bez platného oprávnění, dále vzal v úvahu délku celkového neoprávněného pobytu na území České republiky. Na druhou stranu však určitým způsobem přihlédl též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobkyně, tedy k tomu, že se žalobkyně ke správnímu orgánu prvního stupně dostavila dobrovolně, s tímto spolupracovala a dosud se jiného protiprávního jednání nedopustila. Za této situace správní orgány obou stupňů vyhodnotily dobrovolnost dostavení se žalobkyně odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobkyně v rozsahu 2 let je s přihlédnutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní a v rámci zákonných mezí pro správní uvážení.
22. Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval téměř identickou skutkovou situací, jaká je dána v posuzovaném případě, a rovněž též obdobnou argumentací, jakou uplatňuje žalobkyně, v poslední době v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č.j. 1 Azs 164/2020-24 dospěl k závěru, že: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dospěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu mnohých se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“*
23. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 2 let považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v dolní polovině možné zákonné sazby (5 let). Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin.
24. Zdejší soud dále uvádí, že v dané věci není relevantní délka řízení o správním vyhoštění. Délka správního řízení sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost vydaného rozhodnutí. Zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci bez příslušného oprávnění, stále trvá a plynutím času nebyl oslaben. Správní řízení trvalo delší dobu, neboť žalobkyně se proti rozhodnutí orgánu prvního stupně odvolala. Pokud měla žalobkyně za to, že v řízení dochází k průtahům, mohla využít možnosti ochrany proti nečinnosti správního orgánu dané ust. § 80 správního řádu. Zdejší soud uzavírá, že při určování doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie, není namístě přihlížet k délce správního řízení, zároveň ani případná nepřiměřená délka správního řízení není důvodem pro zrušení správního rozhodnutí pro nezákonnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

7. 11. 2019 č. j. 1 Azs 338/2019-45 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015 č. j. 1 Azs 159/2014-42).

25. Soud podotýká, že namítaná špatná ekonomická situace v zemi původu žalobkyně dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro použití mírnějšího řešení. Ekonomická situace v Uzbekistánu byla žalovanému při vydání napadaného rozhodnutí známa. Žalovaný shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobkyně. Ve správním spise se nachází též závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince (cizinky), byl tedy s aktuální ekonomickou situací v Uzbekistánu dobře obeznámen a napadené rozhodnutí vydal na základě zjištěného skutkového stavu a informací obsažených ve správním spise. Žalobkyně v zemi původu nebude mít nepoměrně horší podmínky než ostatní občané, a proto soud považuje přijaté řešení za adekvátní řešení situaci.
26. Napadené rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné, splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. dubna 2021

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně

